

hede Menighedens øverste Sjælesørger i et saadant Ummyndighedsforhold, at han ikke maa sige Nei til en Begjæring om, at Aftergang maa blive holdt i den ene Kirke istedetfor i en anden? Og hvor er det saa, han skal gaae hen for at faae den Myndighed, han ikke selv maa have? Han skal gaae til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet; men Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet er han da Folkekirkens øverste Instant? Er det givet ved Grundloven, at Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet endogsaa blot er Medlem af Folkekirken? Seg seer ikke, at det er givet. Men dog skal han afgjøre, om Biskoppen har Ret til at sige Nei, eller rettere, han skal give det Nei, som Biskoppen ikke har havt Lov til at give. Nei, den øverste Kirkeførelse, eller Administration i Kirken, — det maa dog holdes fast — er Hans Majestæt Kongen, og Kongen staaer ogsaa bagved, naar Kultusministeren som Kongens ansvarhavende Organ i alle kirkelige Forhold skal staae som den øverste Instant i Folkekirkens Sager. Altsaa, da maatte jeg i hvert Tilfælde stille et Endringsforslag, som skulde lyde ganske anderledes, og som bragte mere Overeensstemmelse med Anordningen. Jeg finder derfor ikke, at den vinder saa meget, at det paa nogen Maade er værd for Bindings Skyld at udgive denne Anordning paany, og jeg finder ikke, at der fra Retsstandpunktets Side er tilstrækkelig Anledning til at holde fast ved denne Fornæelse af en kongelig Anordning, som man paa den Maade vil stemple som halvt uberettiget eller ulovlig.

Strøm: Der var Et og Andet i den ærede Ministers Foredrag, som glædede mig, blandt Andet den Enighed, der er mellem os om, at dette lille Lovudkast i visse Maader har Fortrin for den kongelige Anordning. Der til henvegnede den ærede Kultusminister især det, at der i den kongelige Anordning var givet Biskoppen en Instrux, hvorefter han kunde læse at kjende i hvilke Tilfælde det maatte siges, at Tillabelsen var misbrugt, hvilken Instrux her er bortfalden. Vi træffe sammen heri men af forskellige Grunde; det er just ikke af de samme Grunde, som den ærede

Kultusminister anførte, at jeg vilde have denne Instrux ud, sjøndt jeg ganske vist indrømmer, at hans Betragtning ogsaa var fuldkommen berettiget. Min Grund er egentlig den, at man, som man siger, ikke skal mane Djævelen paa Væggen uden Nødvendighed. Naar der i Anordningen staaer disse Ord: „Naar han overbeviser sig om, at den misbruges til at udbrede Uvillie og Brede mod de anderledes tankende Beboere af Sognet eller mod Stedets Præst,“ saa seer det ud, som om dette — om det just ikke var en nødvendig Følge af denne Tillabelse — dog overmaade let kunde skee, og det troer jeg egentlig ikke. Jeg troer, at der er meget større Anledning til Uvillie og Brede, saalænge Folk strides med hinanden om dette Spørgsmaal. I alt Fald var det Tilfældet, inden Anordningen blev givet; nu troer jeg derimod, at Anordningen har borttaget, og at Loven vil borttage Meget af dette.

Derimod troer jeg, at den høitærede Minister er i Misforstaelse med Hensyn til Udtrykkene i § 1. Naar den ærede Minister nemlig meente, at den hele Forskjel mellem Anordningen og Lovudkastet er den, at der i Anordningen staaer „48 Timer“ medens der i Lovudkastet staaer „24 Timer“, saa er det dog ikke deri, at Forskjellen ligger; den ligger deri, at der i Anordningen staaer „tidligt“ og at der i Lovforslaget staaer „idetmindste“, og disse to Ting ere omtrent modsatte. I Anordningen indeholdes den overmaade generende Bestemmelse, at en Mand ikke ni a a komme til sin Sognepræst før 48 Timer iforveien. Han skal nemlig komme „tidligt“ 48 Timer, og maa altsaa ikke komme 3 eller 4 Dage før og bestille Begravelse, Barnebaad eller Brudevielse; han maa kun komme f. Ex. 47 Timer før, og forinden han har været hos sin Sognepræst eller skriftlig har forhandlet med ham og faaet hans Tillabelse, kan han ingen Anstalter gjøre til Brudevielsen eller til Begravelsen; han kan ikke indbyde noget Menneſte, han kan ikke bejendtgjøre i Aviserne, som andre Folk i Folkekirken kunne det, naar Begravelsen skal finde Sted. Dette er Forskjellen, og det er det Fortrin, som Lovforslaget har fremfor Anordningen. — Derimod meente den høitærede Kultusminister, at der var en særegen Mangel